

Reis naar Nieuw-Zeeland.

Reisverslag Nieuw-Zeeland 2014.

Door Nele Jacobs

In de zomer van 2013 begon het voor de zoveelste keer te kriebelen: een trip naar NZ. Maar tussen droom en daad staan wetten in de weg en praktische bezwaren, zoals verbouwingen en vakantie kunnen nemen op het werk. Het bloed kruipt echter waar het niet gaan kan en ik begon stiekem toch te rekenen en te speuren op het internet en mijn (reis)gezel te indoctrineren. Het gehoopte resultaat werd snel bereikt. Vliegtickets werden geboekt en een kampebusje werd vastgelegd.

Dinsdag 4 februari: het begin van onze trip van 5 weken. De schoonvadertaxi wordt opgetrommeld, want we zijn zo zwaar beladen dat we moeten oppassen om niet omver te vallen. Na 2 lange vluchten en een tijdsverschil van 12 uur komen we op donderdagmorgen aan in Auckland, waar we 2 uur op de bus wachten (de 1^e bus missen we net, bij de 2^e wordt kleiner geld gevraagd en moeten we nog gaan wisselen). Ondertussen zien we elk kwartier dezelfde park & ride bus passeren ... . Op de koop toe worden we te ver afgezet, waardoor we een heel eind terug moeten stappen in de brandende zon. Het is de nationale feestdag en dus wordt er duchtig gefeest. De meeste supermarkten zijn echter van 's morgens vroeg tot middernacht én op zonen feestdagen geopend, dus kunnen we toch een voorraad inslaan.

We zetten koers naar een camping in Auckland en laden alle bagage zo in ons kleine, maar gezellige busje dat we er zelf nog net bij in kunnen om te slapen. Het "even de matras uittesten" wordt een dut van 2 uur. De vermoeidheid valt ineens zwaar op ons, dus nemen we nog een douche en kruipen op tijd in ons bed.

Na een lange nacht staan we op een mooi uur op. Ontbijt in de open lucht, mmm, de winter in België (die er eigenlijk geen was) zijn we al lang vergeten. Auckland is op 49 vulkanen gebouwd, maar gelukkig blijft alles rustig. We nemen de veerboot, wandelen heel wat af en hebben het koud – warm – warmer – kouder. We zien van de hele dag amper de zon, maar 's avonds blijkt dat we eruit zien als 2 gekookte kreeften. De ozonlaag is in NZ veel dunner, vernemen we van de Nederlander (wie had

dat gedacht) op de camping, die omwille van onze kleur denkt dat we van Australië overgekomen zijn. 's Avonds regent het stevig en zijn we maar wat blij dat we in ons busje kunnen kruipen in plaats van in een tent.

Op 8 februari gaan we de eerste dag echt met ons Erdje (vernoemd naar de nummerplaat) op weg. We trekken naar het noorden om de machtige Kauribomen te zien. Ze zijn echt indrukwekkend groot en vooral heel dik. Een

boom omarmen is hier niet mogelijk, ik kom alvast meters tekort. Het Kauri museum in Matakohē zit volgestouwd met allerlei bezienswaardigheden over het kappen van de bomen en het leven van toen én heeft zelfs een brochure in het Nederlands. De vertaling kost blijkbaar veel geld, want ze rekenen hier stevig door.

Er is onderweg zoveel te zien dat we onze ogen uitkijken en hierdoor de tijd uit het oog verliezen. Het wordt laat, we moeten slaapplekken zoeken en onze tank bijvullen. De tankstations blijken echter kortere openingstijden te hebben dan de supermarkten (toch in het kleine stadje waar we belanden) en een camping is ook nergens te bespeuren. Ineens wijst een bordje naar een zandpaadje, recht de bergen in. Op hoop van zegen klimmen we omhoog en komen aan een redelijk vervallen huis. Een man met ook geen al te propere kleren verwelkomt ons. De douche en keuken blijken gelukkig netter te zijn en de man is een beetje raar, maar wel heel vriendelijk. Hij raadt ons een plekje aan waar we een mooi zicht hebben op de

vallei en de omringende bergen. We hebben de hele camping voor ons en bovendien "a van with a view".

De volgende morgen gooit de mist echter roet in het eten, maar we begrijpen wel waarom de man zo gehecht is aan zijn bergen. Nieuw-Zeeland blijkt allerlei fenomenen te hebben die wij niet kennen en waarvoor we dan ook gedwongen worden nieuwe woorden uit te vinden, zoals het broccolibos (lage bomen die er echt uitzien als een broccoli). We rijden vandaag helemaal naar het noordelijkste punt (Cape Reinga) en ook weer een stuk terug. We zien veel zee, veel strand en heel veel zand en waaien goed uit. Het zand op de duinen van Te Pahi waait zo hard dat we geen sporen nalaten.

's Avonds slapen we op een DOC-camping aan 2 prachtige baaien. Het landschap lijkt precies uit een film te komen en ik voel me al helemaal een ontdekkingsreiziger. Mijn verwondering is in ieder geval minstens zo groot als die van de eerste mensen die hier aankwamen.

10 februari. Vandaag staat er een lange reisdag op het programma, die op de koop toe ook nog eens heet blijkt te zijn. Als er 27 graden op de thermometer prijkt, voelt dat vlot aan als 35 graden in België.

We zien de eerste, maar zeker niet laatste, waterval van deze reis en ontdekken dat stappen en lopen ook in NZ populaire bezigheden zijn.

Het leven lijkt te zijn blijven stilstaan in de oude missiepost Kerikeri. Het nabgebouwde traditionele Maoridorp leert ons meer over het bestaan van de eerste bewoners van NZ. We zoeken in de blakende zon naar de restanten van een vergane nederzetting, maar komen van een kale reis thuis.

In Waitangi staat er nóg wat vaderlandse geschiedenis op het programma. Het Verdrag van Waitangi heeft immers de krijtlijnen uitgetekend voor de huidige samenleving. De Maori-dans, met bijhorende kreten, die we vanop afstand gade slaan is imposant.

We passeren nog langs de 2^e waterval van de dag en vervolgen onze weg. Om wat tijd te winnen, nemen we een stukje toeweg. We verwachten hokjes naast de weg die je niet kan negeren, maar panikeran als we die niet zien en onze nummerplaat automatisch geregistreerd wordt. Blijkt dat je even een zijweg

moet nemen om de tol te betalen. Maar gelukkig zijn de Nieuw-Zeelanders niet de kwaadstenen en kun je je fout nog rechtzetten door achteraf via internet te betalen.

Het campingonthaal is al gesloten, maar het papier op de deur zegt dat we een plaats mogen zoeken en morgen betalen. We voelen ons niet echt thuis tussen de caravans, maar zijn al blij dat we kunnen slapen na een lange dag.

11 februari. Vandaag doen we een trip rond het schiereiland Coromandel. De weg kronkelt de hele tijd langs de kust. In Hahei Beach maken we in de hitte een wandeling van een uur naar Cathedral Cove. Dat lijkt wel het Blankenberg van NZ (zoveel volk), alleen moet je hier een hele inspanning doen voor een zwempartijtje. Onderweg rusten we even op een piepklein, maar prachtig strandje. Het heldere, mooi blauwe water van Hahei Beach is bij deze temperaturen en na de fikse wandeling te verleidelijk. We trekken de gordijntjes van ons busje toe en hebben een privé-omkleedruimte. Na iets teveel slokken van het enorm zoute water rijden we weer verder.

Het enorme gat van de Waihi goudmijn is imposant, maar geeft toch een dubbel gevoel: goed voor het milieu kan dit niet zijn.

Het is al donker als we in Tauranga een camping zoeken en er na 3 keer dezelfde toer ook 1 vinden. Het is eigenlijk een wellness resort met een camping als nevenactiviteit. Er wordt ons uitgelegd hoe we moeten “inbreken” om naar het toilet te kunnen. Dat blijkt een koud kunstje te zijn. Nieuw-Zeelanders hebben iets waar veel Belgen jaloers op kunnen zijn: vertrouwen in de medemens. We zijn zo moe dat we zelfs niet meer eten en snel onze slaapzak uitrollen. We zijn wederom blij dat we geen tent moeten opzetten.

12 februari. We mogen vrij gebruik maken van het zwembad op de camping. Helaas roept de volgende bestemming ons reeds vroeg uit bed en op weg. Vandaag wacht immers Hobbiton op ons: de site waar de scènes van de Gouw in Lord of the Rings zijn opgenomen. Ik ben nogal een fan en heb dus toch wel uitgekeken naar deze dag. De man van de camping stuurt ons heel vriendelijk de verkeerde kant op en tegen beter weten in volgen we zijn advies. Na weer een rondje Tauranga zitten we terug op koers. Hobbiton is, ondanks het commerciële (maar dat is

eigenlijk overal zo in NZ), toch echt de moeite. Het dorp is prachtig gemaakt en wordt tot in de puntjes verzorgd. We drinken een cider/bier in de herberg en voelen ons even een echte Hobbit. Op weg naar de Waitomo Caves stoppen we nog aan een “vogeltuin”, waar ze ook kiwi’s hebben. Deze nachtdieren met hun lange snavel zijn al grappig op zich, maar als ze eten krijgen, worden ze helemaal gek. Ik word even aangevallen door een vogel die er op het eerste zicht erg lief uitziet, maar dan plots zijn stekels opzet.

We bezoeken 2 grotten: de ene is spectaculair omwille van zijn immense stalagtieten en –mieten, de andere door de duizenden gloeiwormpjes tegen het plafond.

13 februari. De morgen voorspelt niet veel goeds, maar dan klaart het toch wat op. We doen een wandeling op Mount Egmont, een berg die per ongeluk in het vlakke landschap neergepoot lijkt. Het weer is wisselvallig: regen, zon, wind, ... Onze benen worden nat van de regen op de planten die soms het hele pad innemen en ik moet lachen met de manier waarop Robin probeert zijn broek toch droog te houden. We zien helaas niet veel van het uitzicht. Ook Mount Egmont zelf wil en zal zijn top vandaag niet laten zien.

Naast de autoweg zit een roofvogel met zijn prooi. Een tafereel dat we vaak te zien krijgen. Nieuw-Zeelanders zijn immers niet tuk op de talrijke possums (buidelratten) en doen niets liever dan ze aanrijden, waarna ze worden opgegeten door roofvogels (die hiervoor wel hun leven riskeren).

In een afgelegen stadje nemen we een hele oude lift naar een heuveltop. De

10-rittenkaarten voor frequente gebruikers worden nog door de liftbediende afgestempeld. Naar beneden gebruiken we onze benen en we zijn niet de enigen, want berg- en trappenlopen blijkt hier een nationale sport.

We volgen een kronkelende rivier door een erg verlaten landschap. De weg leidt zelfs naar Jerusalem. We blijven er echter niet, maar rijden door naar Tongariro National Park. Op de goedkope DOC-camping is er helaas geen plaats meer, dus zijn we genoodzaakt de dure te nemen. We regelen ons vervoer voor de Tongariro Crossing de volgende dag. Het weer voorspelt echter niet veel goeds. Er kan pas morgenvroeg met zekerheid gezegd worden of de tocht kan doorgaan, maar we bedenken toch al alternatieve scenario’s.

14 februari. Valentijnsdag, dat wordt hier duchtig gevierd, maar wij doen er niet aan mee. Om 4u20 gaat de wekker. Tijdens de nacht hoorden we voortdurend de regen op het dak van ons busje tikken. Tegen de ochtend is het droog, maar hoewel we niet veel kunnen zien in het duister, ziet het er toch niet goed uit.

Gepakt en gezakt gaan we naar het busje dat ons zal vervoeren, maar al snel krijgen we de boodschap dat het weer veel te slecht is: gevoelstemperatuur van -2 graden, wind van 35km/u, zicht beperkt tot 50m en kans op regen. We besluiten de planning om te gooien en morgen een nieuwe poging te wagen. Gelukkig is er nog plaats, want de Crossing is enorm populair.

Vandaag dan maar naar Lake Taupo met zijn prachtig blauwe Huka Falls en veel geothermische activiteit. De Cra-

ters of the Moon klinken spectaculairder dan ze zijn, al zie je natuurlijk niet overal dampende gaten in de grond. We ontvangen 10 dollar wisselgeld teveel en Robin geeft het geld braaf terug, wat de reactie oplevert dat hem iets goed gaat overkomen. We hopen alvast op mooi weer voor de Tongariro Crossing morgen!

We trekken nog naar de Hidden Valley: een afgelegen vallei waar je met een bootje over een meertje wordt gevoerd naar een erg actief geothermisch gebied. De geiser doet z'n best, speciaal voor ons, en spuit verschillende keren. Omdat het water uit een opening in de bergwand gutst, dopen we hem tot "de kotsende geiser". We maken een korte wandeling naar een kratermeer (weeral zo mooi blauw) en zoeken wat "verfrissing" bij een watervalletje in een warme beek. Het water is heet en ruikt naar rotte eieren, maar heeft een ontspannend effect waar een spa niks tegen is. Ik blijf liggen tot ik helemaal ijl in m'n hoofd ben.

De dame in het tankstation zegt dat we morgen goed weer gaan hebben, dus hebben we er alle hoop op. Terug op de camping blijkt dat het in Tongariro de hele dag geregend heeft (en nog steeds). We hebben dus de juiste keuze gemaakt, want in Taupo deed de zon wel haar best om te schijnen.

15 februari: D-day. Robin heeft de hele nacht moeite gehad om niet van zijn matras te rollen en denkt dat hij ons Erdje wel erg schuin heeft geparkeerd. Bij het opstaan lijkt de lucht een heel pak beter dan de dag voordien. Deze keer wordt het busje wel gestart: oef, de tocht gaat door! Om 6u35 beginnen we aan onze dagtocht van een goeie 20km tussen de (deels nog actieve) vulkanen. Het is nog koud, maar al snel gaat de eerste laag kledij uit. Een goed pad loopt lichtjes bergop door de vallei. We maken een ommetje langs Soda Springs (een petieterig watervalletje) en begin-

nen dan aan de eerste lange, stevige klim. Het is zwoegen, maar het uitzicht wordt meter per meter prachtiger. De zon doet haar best en laat de top van de vulkaan Mount Ngauruhoe schitteren tegen een blauwe hemel. Er is de mogelijkheid om deze berg (Mount Doom uit Lord of the Rings) te beklimmen, maar dat kost ons 3 uur extra en ik ben al moe van de eerste lange beklimming. Bovendien moeten we ook op tijd aan de eindmeet zijn om de laatste bus terug te halen, dus nemen we het besluit de berg links, of beter rechts, te laten liggen. We stappen verder en volgen wat mensen voor ons (want alleen ben je zelden op deze tocht). Het pad gaat omhoog en wordt alsmaar steiler tot er zelfs geen pad meer is. We moeten recht tegen de berg omhoog kruipen, op handen en voeten. Robin vraagt of ik me al een Hobbit voel, maar ik vind het vooral levensgevaarlijk en onverantwoord. Aan zijn uitspraak dat ik ervan moet genieten heb ik op dat moment geen boodschap. We denken dat we op weg zijn naar de Red Crater, wat volgens ons plan wel kan kloppen. We stoppen even, want de bergwand is erg steil en elke meter omhoog vraagt veel energie. Plots zien we een heel eind naar beneden nog een pad, waarop ook mensen lopen. Op dat moment dringt het tot ons door dat we verkeerd gegaan zijn en we op Mount Doom zitten. Ik twijfel om nog verder te gaan, want regelmatig vallen er stenen naar beneden van de klimmers voor ons en bij het achterom kijken neemt de hoogtevrees alleen maar toe. Ik wil hier eigenlijk niet zijn, dit is levensgevaarlijk. Maar we zijn nu al zo ver geraakt, dus kruipen we op handen en voeten verder. Ik zie niets anders dan stenen en de billen van de Nieuw-Zeelandse voor mij, die met haar kort shortje niet de juiste kledingkeuze maakte. Voortdurend denk ik: "Op dat punt stop ik, ik kan niet meer.". Op het moment dat het echt genoeg is, is het einde gelukkig in

zicht. Zoals gebruikelijk zijn de laatste loodjes het zwaarst, maar de mooie krater binnenin en het adembenemende uitzicht doen de ellende snel vergeten. Er worden onder de wandelaars voor de hand liggende grapjes gemaakt over vergeten ringen.

De berg afdalen is een even groot avontuur: we schuiven over de losse stenen, waardoor ik wel een kilo steentjes meesleur in m'n wandelschoenen. We dalen wat meer naar rechts af, waardoor we niet in het vaarwater van de andere afdalers en klimmers zitten en we ook sneller terug op het pad komen. De stroom wandelaars is enorm toegenomen tijdens ons 3 uur afzien op de berg. Robin is heel tevreden, want hij wilde Mount Doom eigenlijk wel beklimmen, en ik ben stiekem ook wel blij dat we het gedaan hebben.

We moeten weer klimmen tot op een groot plateau en steken ons hoofd over de rand: "Wauw, dus dit is de Red Crater!". Onze mond valt open van verbazing. Vulkanen zijn enorm verwoestend, maar ze zorgen wel voor een schitterend landschap. We passeren azuurblauwe en appelblauwzeegroene kratermeren en genieten volop van het uitzicht en het weer. Dan zijn de beklimmingen gedaan en begint een lange afdaling richting aankomst. We komen in een actief vulkaangebied, waar zich 2 jaar geleden nog een uitbarsting voerde. Gelukkig staat het licht niet op rood en moeten we geen 15km terug wandelen. Mijn voeten doen met elke stap meer en meer pijn. De afdaling blijkt nog het lastigste van al (of nee, dat blijft toch Mount Doom) en blijft maar duren. Het is nu ook echt bijna file op het pad. Uiteindelijk bereiken we de parking, op tijd voor onze terugrit. Het resultaat van de tocht: 9 uur onderweg, 2 grote blaren en een hele belevenis rijker. We hebben geen spijt van de dag uitstel, ook al moeten we hiervoor de rit rond de East Cape laten vallen.

Terug op de camping nemen we een douche en vertrekken. We zijn het terrein nog niet af of we merken dat we platte band hebben (en meteen wordt Robin z'n slechte nacht verklaard). Dit is een domper op de feestvreugde, maar de band wordt snel vervangen (de tijd nodig voor het zoeken van de krik niet meegerekend) en we kunnen eindelijk op weg naar Rotorua.

16 februari. Het is stralend weer, ideaal voor onze trip naar White Island, een actieve vulkaan, 49km voor de kust in

zee. Tijdens de boottocht zien we een hele troep dolfijnen met veel kleintjes. Ze springen allemaal dat het een lieve lust is en zwemmen vlak naast de boot. Jan Van Genten duiken als ware kamikazepiloten de zee in.

Een rubberbootje brengt ons naar het eiland. Een gids leidt ons rond, geen overbodige luxe in deze gevaarlijke omgeving. We krijgen een helm en een gasmasker en er worden ook snoepjes uitgedeeld. Door de dampen moet je immers stevig hoesten en een goede speekselproductie helpt hierbij. Robin wil het allemaal wel eens van dichterbij bekijken. Ik volg, maar krijg al snel geen lucht meer (zelfs met gasmasker op) en vlucht de dampen uit. Ik vind Robin niet meer terug, omdat ik zoek naar een groen T-shirt, dat door de chemische reactie echter paars-grijs is geworden. Echt gezond, zo'n vulkaan!

Maar de natuurkrachten zijn indrukwekkend. Van de oude mijngebouwen blijft enkel nog wat roestig oud ijzer over. Robin doet even een zwemmetje in het verfrissende water en dan keren we terug met de boot. We genieten van een heerlijk zonnetje op de achtersteven.

's Avonds gaan we nog winkelen, wat altijd een hele onderneming is, en trakteren we onszelf op een lekker ijsje om alweer een schitterende dag af te sluiten.

17 februari. We verblijven in het mekka van de geothermische activiteit: Rotorua. Heel de stad stinkt naar rotte eieren en op allerlei (on)mogelijke plaatsen borrelt kokend water op uit de grond. De oude Maori-nederzetting Hohine-mutu is heel mooi en in vergelijking met de rest van Rotorua niet toeristisch.

Water en stoom komt op het dorpsplein gewoon van tussen de klinkers naar boven. Het gevaar wordt aangeduid met een kegeltje. Op sommige plaatsen zijn er ook gaten in het asfalt. Toch maar opletten waar je je voeten zet. Overal in de stad vind je badhuizen en hot springs, zo ook op onze camping, helaas is deze gesloten voor onderhoud.

We rijden naar Burried Village. Hier waren vroeger sillicaterrassen die in de 19^e eeuw al horden toeristen trokken. Door een vulkaanuitbarsting werden op 4 uur tijd het hele dorpje en de terrassen verwoest en bedolven onder de modder. Te Puia is een combinatie van een replica van een Maoridorp en een veld vol geothermische activiteit. Het is enorm commercieel en toeristisch en bovendien ontzettend duur (zoals alles in NZ), maar we willen heel graag de Puhutugeiser zien. Gelukkig geeft hij waar voor ons geld en spuit hij een lange tijd. Het is er snikheet, dus de frisse nevel doet deugd.

18 februari. De hitte is van 's morgens aanwezig. We bezoeken het stadje Napier en slaan vanop een klif de werkzaamheden in de haven gade. De containers worden gestapeld als zijn het legoblokjes. We bewonderen de fraaie art deco gebouwen en vinden dat we wel een ijskoude drank van Starbucks verdienen hebben.

's Avonds zijn we op tijd op de camping om nog naar het strand te gaan. De zon verbergt zich echter achter de wolken, dus blijven we verstoken van een zonsondergang in zee, maar de koekjes en het gezelschap bieden de nodige troost. We hebben al wat strand en zee gezien deze reis en dat terwijl we helemaal geen strandgangers zijn.

19 februari. We willen nog enkele filmlocaties van Lord of the Rings bezichtigen, maar dat is buiten de wegenwerken gerekend. Vlak voor onze neus wordt de weg afgesloten en het enige alternatief is vele kilometers omrijden. Dat zien we niet zitten, dus zetten we koers naar Wellington. We besluiten ons busje al te stationeren op een camping vlakbij de stad en dan de bus naar het centrum te nemen. De bus blijkt Belgisch (= te laat), maar we geraken vlot in het hart van de hoofdstad. We maken meteen een steile klim naar Mount Victoria, om de hitte van de

namiddag voor te zijn. Het uitzicht is mooi, maar we hebben toch al indrukwekkendere skylines gezien.

We wandelen langs historische gebouwen en winkels en zoeken tevergeefs naar de bib. We kopen possumhandschoenen en – kousen voor het thuisfront en bezoeken het nationaal museum Te Papa. Dat is enorm groot en stelt een heel scala aan onderwerpen tentoon op een boeiende manier. Ik heb medelijden met de gigantische inktvis die op sterk water zit. We nemen een kabeltreintje en keren via de botanische tuinen terug naar beneden. We houden even halt bij een cricketveld, maar dat blijft een onbegrijpelijke sport. We zien de bus richting camping aan het rood licht staan en doen een spurtje richting bushalte.

De hele dag is het mooi weer geweest, maar 's avonds zien we mist van over het water komen, een bevreemdend schouwspel. We gaan naar de winkel en ik voel me zoals in de film "The mist". De Nederlandse winkeldame zegt dat

zo'n seafog (zeemist) hier 's avonds vaak voorkomt als het overdag warm was. Robin lacht me uit, omdat ik denk dat het een frog (kikker) is in plaats van een fog.

We kruijen op tijd ons bedje in, want morgen (voor jullie in het volgende ledenblad) maken we de oversteek naar het Zuidereiland ...